

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1030/06
04.10.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Jasminke Stanojević, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog "BB", čiji je punomoćnik BA advokat, radi prestanka radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Subotici Gž.1.br. 301/05 od 6. marta 2006. godine, u sednici veća održanoj 4. oktobra 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Subotici Gž.1.br. 301/05 od 6. marta 2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Delimičnom presudom Opštinskog suda u Bačkoj Topli P.1.br. 73/03 od 26. septembra 2005. godine poništene su kao nezakonite odluka direktora tuženog od 26.4.2001. godine i odluka Upravnog odbora tuženog od 8.6.2001. godine i obavezan tuženi da tužioca vrati u radni odnos na poslove i radne zadatke koji odgovaraju njegovog stručnoj spremi, znanju i stečenim sposobnostima. Odbijen je tužbeni zahtev tužioca u delu kojim je tražio da se poništi odluka direktora tuženog od 4. aprila 2001. godine.

Presudom Okružnog suda u Subotici od 6. marta 2006. godine, a nakon održane glavne rasprave, žalba tuženog je uvažena i delimična presuda prvostepenog suda preinačena u usvajajućem delu tužbenog zahteva tužioca, tako što je odbijen tužbeni zahtev tužioca radi poništaja odluka direktora tuženog od 26.4.2001. godine i Upravnog odbora od 8.6.2001. godine i obavezan tuženi da tužioca vrati u radni odnos. Obavezan je tužilac da tuženom naknadi troškove prvostepenog i žalbenog postupka u ukupnom iznosu od 80.100,00 dinara.

Protiv presude Okružnog suda u Subotici tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Tuženi je podneo odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 399. u vezi sa čl. 491. st. 1. i 4 ZPP-a, ("Službeni glasnik RS", 125/2004), Vrhovni sud je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 361. st. 2. tač. 9. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nisu učinjene ni bitne povrede na koje se u reviziji ukazuje.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prvostepeni sud je na osnovu utvrđenih činjenica, zaključio da tužilac nije učinio povredu radne obaveze koja mu je stavljena na teret u disciplinskom postupku, pa je tužbeni zahtev tužioca usvojio i poništio kao nezakonite odluke direktora tuženog i Upravnog odbora tuženog i obavezao tuženog da tužioca vrati na rad.

Odlučujući o žalbi tuženog, drugostepeni sud je na osnovu odredbe čl. 369. u vezi sa čl. 491. st. 3. ZPP-a, zakazao raspravu, nalazeći da se prvostepena presuda zasniva na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju. Drugostepeni sud je na osnovu održane rasprave i ocene izvedenih dokaza, utvrdio da je tužilac zasnovao radni odnos kod tuženog 22.11.1978. godine i u to vreme stanovao u kući roditelja u GG. Oženio se 1988. godine i do 1990. godine je sa suprugom živeo u GG kod svojih roditelja, a nakon nesuglasica sa roditeljima, supruga tužioca se sa zajedničkom ćerkom dana 2.9.1990. godine preselila u VV. Tužilac je 1995. godine podneo prijavu na konkurs za dodelu stana i kao mesto stanovanja prijavio adresu iz VV sa članovima domaćinstva suprugom i ćerkom. Tužilac je u periodu od 1996. godine do 29.3.2001. godine primao putne troškove na relaciji GG - VV zaključno sa 28.3.2001. godine. Zahtevom za pokretanje disciplinskog postupka od 4.4.2001. godine, tužiocu se stavlja na teret da je dao lažnu izjavu dana 11.10.1996. godine da stanuje u Lovčencu kod roditelja, te je na osnovu takve lažne izjave primao novčana sredstva za dolazak i povratak sa rada iako je tužilac u tom periodu stanovao u Bačkoj Topoli kao podstanar sa suprugom i ćerkom, što je utvrđeno na osnovu službene beleške od MUP-a od 23.3.2001. godine, čime je učinio težu povredu radne obaveze iz čl. 52. st. 1. tač. 4. i 16. Pojedinačnog kolektivnog ugovora tuženog i prouzrokovao materijalnu štetu preduzeću u visini od 96.167,30 dinara, koji iznos je tuženi primio od preduzeća na ime putnih troškova. Odlukom od 26.4.2001. godine utvrđeno je da je tužilac odgovoran za učinjenu težu povredu radne obaveze iz čl. 52. st. 1. tač. 16. u vezi sa čl. 50. st. 1. tač. 13. Pojedinačnog kolektivnog ugovora, jer je dana 11.10.1996. godine u preduzeću dao lažnu izjavu da stanuje u GG kod roditelja i na osnovu te lažne izjave primao putne troškove iako je stanovao kao podstanar u VV, pa je sukcesivnim podizanjem novca po ovom osnovu sve do 30.3.2001. godine prouzrokovao materijalnu štetu tuženom u iznosu od najmanje 25.187,00 dinara, pa mu je izrečena disciplinska mera prestanka radnog odnosa. Upravni odbor tuženog je na sednici 8.6.2001. godine odbio prigovor tužioca i potvrdio odluku disciplinskog organa od 26.4.2001. godine. Drugostepeni sud je na osnovu utvrđenih činjenica zaključio da je tužilac u periodu od 1996. godine do 2001. godine stanovao u VV a ne u GG.

Pravilno je drugostepeni sud na osnovu utvrđenih činjenica zaključio da je tužilac u spornom periodu 1996.-2001. godina stanovao u VV, da je u tom periodu primao putne troškove za relaciju VV-GG i da je tužilac na taj način nezakonito raspolagao sredstvima tuženog u smislu odredbe čl. 50. st. 1. tač. 3. Pojedinačnog kolektivnog ugovora i da je primanjem putnih troškova tuženom prouzrokovao materijalnu štetu sa namerom, čime su ispunjeni uslovi iz čl. 52. st. 1. tač. 16. Pojedinačnog kolektivnog ugovora tuženog. Pošto je drugostepeni sud utvrdio da je tužilac učinio težu povredu radne obaveze za koju se izriče prestanak radnog odnosa i da su disciplinske odluke zakonite, pravilno je drugostepeni sud preinačio prvostepenu presudu i tužbeni zahtev tužioca za poništaj spornih odluka i vraćanje na rad odbio.

Sud je cenio ostale navode u reviziji tužioca pa je našao da su bez uticaja na pravilno i zakonito donetu odluku drugostepenog suda.

Na osnovu izloženog, a primenom odredbe čl. 405. ZPP-a revizija tužioca je odbijena kao neosnovana.

Predsednik veća-sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd